

Myndigheten för Samhällsskydd och Beredskap
651 81 Karlstad

Stockholm 2018-08-31

Remiss 2014 - 03960

Förslag till föreskrifter om hantering av ammoniumnitratemulsioner, -suspensioner och -geler (ANE) samt ändring av MSBFS 2010:4.

Brandskyddsföreningen har följande kommentarer till föreskrifterna.

Generellt:

Att reglera den ANE som är använt som bulksprängämne har vi i sak inget emot. Men vi undrar om definitionen verkligen är sådan att det enbart är denna AN (ammoniumnitrat) som regleras? Frågan uppkommer OM nu ANE enligt förslaget definition inte enbart används inom explosivvarutillverkningen utan även som gödningsmedel eller för kylning. Vi vet att det finns lösningar med AN som innehåller 14% N från AN. Våldigt nära den gräns som förslaget innebär. I det fall även sådan gödning skulle omfattas ser vi definitionen som tveksam och den behöver i sådana fall förtydligas. Just annan användning som kan hamna under definitionen har vi inte möjlighet att se över utan det bör säkerställas av MSB. Konsekvensbeskrivningen visar inte huruvida den kontrollen är utförd varför vi gör en reservation på den punkten. Antagligen kan Kemikalieinspektionens produktregister vara till hjälp för att hitta sådana som har en eventuell sådan produkt i större omfattning. Förekommer den enbart i mindre mängder (mindre än 100 kg/år) är de dock svårare att hitta men MSB borde i sin konsekvensutredning ha angivit om detta var kontrollerat. Följande stycke är taget ur de anvisningar som gäller för hur myndigheter ska se över andra möjligheter innan nya regler utformas:

Frågor att klara ut innan nya regler utformas. Svar ska ges i konsekvensutredningen.

- Vad är problemet?
- Behövs någon åtgärd över huvud taget?
- Vilka alternativa styrmedel kan användas?
- Vilket resultat ger en konsekvensutredning och vilket styrmedel bör slutligt väljas?
- Hur sker uppföljning och utvärdering?
- Hur bör de rättsliga problemen lösas?
- Hur bör reglerna sedan tillämpas i praktiken?
- Hur bör reglerna utformas språkligt?

Vi ser alltså inte svaren på alla dessa frågor i konsekvensutredningen, omfattningen behöver utformas så man inte riskerar få med annat än just det man avser föreskriva om.

Det kan utifrån samma utgångspunkt ifrågasättas om det verkligen är nödvändigt med föreskrifter som kodifierar de åtgärder som företagen redan vidtagit. En reglering som ikraftsätter det som företagen redan nu själva gör kan enligt andra punkten ovan om principen för regelförenkling vara onödig. Andra sätt att uppnå samma mål kan vara att ange en befintlig branschstandard som styrande för hur verksamheterna ska kunna upprätthålla samma säkerhetsnivå. Den ”code of practice” som finns i Australien skulle också, översatt till svenska givetvis, kunna fungera som svensk norm eller rent av som svensk föreskrift. Antagligen har MSB redan tillgång till den skriften, den senaste versionen finns på följande länk:

<https://www.aeiscg.org.au/wp-content/uploads/STORAGE-AND-HANDLING-OF-UN3375-COP-EDITION-4-MAY-2017-1.pdf>

Om nu regler ska införas anser Brandskyddsföreningen att SÄIFS 1995:6, i linje med MSBs övriga förnyelse av regelverken inom LBE-området, hellre borde utökas med reglerna om ANE än att en ny föreskrift införs. Då man kan anta att alla berörda av de nya föreskrifterna även är berörda av de befintliga AN-föreskrifterna är det sannolikt en förenkling för användargruppen att slå samman dessa. Det är därför en lösning vi förespråkar. Eventuella nödvändiga förändringar av de föreskrifterna skulle kunna göra i samma ”paket” vilket vi anser underlättar för användarna.

Genomgående verkar föreskrifter och framförallt handboken vara onödigt byråkratiskt skriven. Syftet med en handbok borde vara att underlätta för de som ska följa reglerna så de också förstår och inser vad texten i praktiken innebär samt efter läsning ha tillräcklig kunskap för att kunna tillämpa reglerna. Då det finns ett antal ställen där ”bör” istället borde vara ”ska” eller ”får inte” blir innebörden otydlig. Ordet ”bör” innebär som det är skrivet en osäkerhet i onödan. Likaså är det enklare att i handboken konkret skriva ut vad som avses istället för ”bland annat”, ”exempelvis”, ”kan” och liknande vaga formuleringar. Sådana ordval bidrar till osäkerheten i hur reglerna i det remissade förslaget ska tolkas. Vi föreslår att handboken om den ska ges ut ges en ny utformning med tydligare text.

Angående att pumpning av ANE inte ska vara att se som mekanisk bearbetning är vi tveksamma. Rent praktiskt innehåller föreskriftsförslaget krav på säkerhetsåtgärder vid pumpning som gör att riskerna med den mekaniska bearbetning som pumpning i praktiken är minimeras. Syftet med undantaget är såvitt vi förstår att all annan mekanisk bearbetning av ANE ska tillståndsprövas av MSB som tillverkning av explosiv vara. Skulle det då finnas annan användning som omfattas av definitionen blir den eventuella mekaniska bearbetningen alltså tillståndspliktig som tillverkning av explosiv vara, vilket sannolikt inte är avsikten. Dock behöver MSB utreda den frågan för att kunna avgöra hur regeln bör utformas.

Detaljsynpunkter föreskrifter:

1 kap 1§: Första meningen är inte bra skriven, den borde hellre ansluta till definitionen av hantering i LBE, att ”allt är hantering”. Vi föreslår att den formuleras enligt följande: ”Denna författning innehåller bestämmelser om hantering av ANE, undantag från tillståndsplikt för ANE, krav på behållare, områden och utrymmen avsedda för ANE”.

Vi frågar oss också om det är en föreskrift att mekanisk bearbetning av ANE är att anses som tillverkning av explosiv vara i denna författning? I så fall är det en föreslagen dubbelreglering eftersom den föreskriften dessutom föreslås i ändringen av MSBFS 2010:4. Vi föreslår att hela andra stycket flyttas till de allmänna råden eller handboken. Vi uppfattar den delen av texten som en upplysning och inte en föreskrift.

1 kap 2§: Vi föredrar ordet omfattar istället för det använda innefattar. De är visserligen synonymer, men ser hellre omfattar då det är mer använt i språket. Dessutom kan man ifrågasätta om inte halten borde anges till 46% eftersom prekursorförelösningsgällningen gäller från 46% och uppåt. Det är därmed en redan tidigare etablerad gräns och skulle kunna vara en gräns att använda då den redan är etablerad. Finns motiv för en ny 50%-gräns är vi inte emot den, vi ser bara hellre att man inte ska ha så många olika gränser.

Sedan återkommer här en upplysning som mer hör hemma i allmänt råd eller handbok. Som vi ser det skulle 2§ kunna bestå enbart av 1:a stycket och 2:a och 3:e kan flyttas till handbok eller helt utgå.

1kap 3§: Definitionen av bostad skiljer sig något från den definition som Boverket använt. Som bostad anses inte tillfälliga bostäder (som hotell) ingå enligt Boverket. Däremot använder MSB samma definition i reglerna om explosiv vara. För att undvika definitionsmissigheter skulle vi föreslå att definitionen ändras till "...avsedd för boende inklusive tillfälligt boende..." Med **bostad** avses, enligt Terminologicentrum, TNC, hus, lägenhet, rum eller annat utrymme att bo i. En **bostad** kan antingen vara permanentbostad eller fritidsbostad. Enligt TNC är en permanentbostad en **bostad** som nyttjas för ett stadigvarande bruk. Hotell räknas exempelvis inte som **bostad** utan som lokal.

2 kap 1§: Det är givetvis bra att ANE inte får hanteras i bostad, men vi ser gärna att fler platser omfattas av hanteringsförbudet. Vi skulle gärna se att texten utökas så att förbudet blir än mer omfattande. "ANE får endast hanteras på plats särskilt avsedd för sådan hantering. I bostad och på platser där många människor samlas (samlingsplats) är det förbjudet att hantera ANE."

2kap 2§: Vi föreslår att texten ändras så det framgår att en avlastning kan vara en ventil som klarar att släppa ut berört övertryck: "ANE får endast förvaras i behållare som har tillräcklig avlastning av övertryck. Avlastningen ska minst dimensioneras för fallet med yttre brand." I handboken kan detta ytterligare beskrivas så att de olika alternativen framgår. Det är möjligt att ett förtydligande angående lämpliga/olämpliga material för förpackningar vore lämpligt att föra in här.

2 kap 3§: Då ersättningsföreskrifter till MSBFS 2016:3 varit ute på remiss förutsätter vi att de nya föreskrifterna kommer att ersätta samtliga hänvisningar till upphävda föreskrifter. Dock kan det för att förtydliga vara bra att införa texten "eller författning som ersatt MSBFS 2016:3"

2kap 4§: Detta uppfattar vi som redan förbjudet enligt LBE 11§. Paragrafen är därmed onödig. Dock skulle ett förtydligande av hur mycket avskiljning som behövs kunna vara på sin plats, exempelvis följande text "ANE skall förvaras brandtekniskt avskilt i lägst EI 30 från eller minst 5 meter från material som kan reagera kemiskt med ANE och ämnen som ökar explosionskänsligheten."

2kap 6§: Andra stycket vi föreslår att ni utökar skyddet så det är REI30, åtminstone för permanenta byggnader. Det kan dessutom vara en fördel att även ställa krav på ytskikt som enligt vår uppfattning bör uppfylla kravet "B-s1, d0". Något som vi dessutom anser bör vara lägsta krav för alla ytskikt i lokaler där brandfarliga eller explosiva varor hanteras.

2kap 7§: En fråga blir vilka material man avser med texten "inte kan underhålla sin egen förbränning"? Det är önskvärt att MSB använder de klasser och definitioner som finns i Boverkets regler så att inga missförstånd behöver uppkomma. Exempelvis kan klass A2-s1, d0 vara en lämplig klass. Den innebär obrännbart material. Förslag till text: "Byggnader där ANE hanteras ska vara utförda i lägst klass A2-s1, d0 med ytskikt i lägst klass B-s1, d0. Utrymmet för

hantering av ANE skall vara avskilt i lägst brandteknisk klass EI30. Tält med hantering av ANE skall ha tältduk av lägst klass E.”

2kap 9§: ”Nödvändig utrustning” är ett uttryck vi skulle vilja undvika i en föreskrift. Ordet nödvändig fyller ingen funktion i detta sammanhang. I de allmänna råden uttyds det till två 6kg pulversläckare. Även detta är en vag formulering då det finns olika effektivitetsklasser. Som bäst kan en 6kg pulversläckare nå effektivitetsklass 55A 233B C. Fortfarande förekommer det 34A 183B C släckare som är 6 kg pulversläckare. Relevant klass på släckare bör vara lägst 43A 233B om man anser det räcka med 2 stycken 6kg pulversläckare.

2kap 10§: Formulera om till ”Pumpar för överföring av ANE ska ha anordning som automatiskt avbryter pumpning om flödet avviker från förväntat flöde. Detta gäller inte pneumatiska membranpumpar vilka inte behöver övervakning av flödet.”

2kap 11§: Ett fysiskt skydd med stängsel och grindar med nycklar eller liknande är det bästa skyddet om man kompletterar det med larm. Enbart övervakning med kamera eller larm och uttryckande väktare ser vi som en otillräcklig åtgärd. Fysiskt tillträdesskydd som exempelvis inlåsning är säkrare.

3kap 4§: Andra stycket ordet ”exempelvis” bör skrivas in efter ordet ”okänsliggjorts”. Det finns fler sätt att okänsliggöra än att späda med vatten.

Övergångsbestämmelserna: Det är en kort tid för en verksamhet med ANE att under 4 månader hinna med att sammanställa all dokumentation som behövs innan tillstånd kan sökas. Då det dessutom är kommunerna som är tillståndsmyndighet och i vissa fall bara har sammanträden 1 gång per månad kan tiden vara alltför kort. Vi förordar att tiden utsträcks så att äldre verksamheter som idag inte har tillstånd kan fortsätta minst 6 månader efter att föreskrifterna träder i kraft. Om en verksamhet ansöker om tillstånd samma dag som föreskrifterna träder i kraft har kommunen 3 månader på sig att besluta. Men kan förlänga detta med ytterligare 3 månader. Därför anser vi att ett minimum i övergångsbestämmelserna är att ha denna tid, 6 månader, att fortsatt bedriva verksamheten utan tillstånd. Alternativt kan det införas en bestämmelse om att de får fortsätta med verksamheten under tiden tillståndsmyndigheten behandlar ansökan vilken dock ska vara inlämnad senast 4 månader efter ikraftträdandet.

Allmänna råden:

2kap 2§: En behållare av stål kan förses med anordningar som avlastar genom att den förses med smältbleck med tillräcklig avlastningskapacitet. Konstruktionen kan då vara sådan att botten på behållaren släpper ut hela innehållet vid brandpåverkan. Sådan konstruktion torde ge samma eller möjligen bättre säkerhet som en behållare av aluminium.

2kap 4§: Här vill vi att ”bör” byts mot ”skall” eftersom det annars inte uppfyller kraven i 11§ LBE.

2kap 6§: Byt ”bör” mot ”får”. Lägg också till att en riskutredning ska visa att kortare avstånd kan accepteras.

2kap 8§: Lika som för 6§.

9§ Se texten om släckare i vårt svar rörande föreskrifterna. Dessutom ser vi helst att ordet ”sprinkler” byts mot ”automatisk släckanordning”.

Handboken:

1.2.1 Det skulle kunna vara bra att förtydliga att godkännandet ska ges av en behörig transportmyndighet i något av de länder som anslutit sig till ADR. Det är alltså inte enbart MSB utan även andra länders behöriga transportmyndigheter kan ge detta godkännande.

1.2.3 I figuren saknar vi den AN som hamnar under föreskrifterna om ammoniumnitrat, SÄIFS 1995:6.

1.2.6 Det kommer att behövas tillstånd och därmed granskning av två myndigheter. Vi anser att dubbel prövning bör undvikas. Om kommunen har tillräcklig kunskap och får vägledning av MSB borde det räcka. Vi skulle hellre se att kommunen eller MSB skötte hela prövningen. Då ANE-tillverkningen är relativt okomplicerad skulle MSB istället kunna föreskriva att kommunen ska höra MSB innan tillstånd lämnas. Enligt MSBs egen konsekvensutredning rör det sig initialt om cirka 60 tillstånd och därefter cirka 20 per år. Det borde inte vara någon svårighet för MSB att biträda kommunerna i dessa fall. Fördelen för företagen är klar, de får en instans att vända sig till istället för två. Vi tror att säkerheten ändå kan bli tillräcklig.

1.3.1 Det är inte mycket som tillförs genom texten. Man skulle kunna förkorta första stycket till följande text: "Lagen om transport av farligt gods (LFG) gäller för transporter av ANE medan LBE gäller för all övrig hantering. LFG gäller inte för transporter inom ett område utan där är LBE tillämplig lagstiftning."

För de som har svårt att se färg är det bra att olika former finns i schemat i andra stycket. Vi ser gärna att sådana förtydliganden görs i fler föreskrifter.

1.3.2 Vid gränsen 46% viktprocent träder prekursorföreskriften in i regleringen. Det känns naturligt att använda denna gräns generellt och inte använda 50%.

2.1 Vi är inte helt övertygade om att det inte finns någon legitim användning av ANE för privatpersoner. Ändå ser vi gärna att ANE inte får hanteras av privatpersoner. En sökning på internet tyder på att ANE används som gödning, till kylning, i tändstickor och i pyrotekniska sammanhang förutom vid tillverkning av sprängämnen. I några av dessa kan det möjligen finnas legitim användning av ANE även i Sverige. Dock bör man i normalfall knappast ha några större mängder i bostad. Antagligen är den vanligaste ammoniumnitraten för privatpersoner i gödningsmedel och med lägre koncentration än vad föreskrifterna omfattar. Men vi förutsätter att MSB gjort en ordentlig inventering så att förbudet inte kommer att medföra svårigheter i andra branscher. Det framgår, som vi nämnt tidigare, inte av konsekvensutredningen om MSB kontrollerat om det finns exempelvis någon gödning (UN-nr 2067 eller 2071) som skulle hamna under definitionen i 1 kap 2§.

2.2 Sista stycket om cisterner är inte helt tydligt formulerat. Vi föreslår följande formulering istället: "För stående cisterner av stål är punktsvetsade tak ett sätt att få en stor avlastningsarea. Snö och is måste för utomhusplacerade sådana tas bort för att en sådan avlastning ska fungera. Den totala arean för avlastning måste vara tillräcklig för att en sådan lösning ska vara acceptabel. I annat fall måste cisternen vara av ett material som smälter vid exponering för yttre brand exempelvis aluminium eller plast."

2.3 Uttolkningen av LBE 11§ är svagare än vad vi och många andra gör. Vi skulle förorda att "bör inte" i följande textstycken ersättas med "får inte".

I första stycket efter citatet av LBE 11§ exemplifieras med "Frigolit" vilket var ett varumärke för en typ av cellplast. Vi ser hellre att ordet "cellplast" används istället. Motsvarande namn i Finland är "Styro" alltså ett varumärke som slagit igenom och blivit dominerande benämning.

Använd hellre den korrekta benämningen på materialet så slipper man problem med att exempelvis någon hävdar att "Dowex" skulle vara OK.

I ersättningsförfattningen till Boverkets konstruktionsregler (BFS 2015:6, EKS10) finns i kapitel 1.1.2 indelning beroende av hur stor brandbelastning som finns. Den borde användas tillsammans med BBR för att få en korrekt brandteknisk avskiljning av utrymme med ANE från andra utrymmen.

2.3.1 Stycket börjar med att ange att samförvaring inte får ske, för att sedan ändå tillåta samförvaring. Detta är något förvirrande. Att formulera om texten så att ett förbud inte anges lika kategoriskt vore en fördel. Förslag "Förvaring av ANE tillsammans med sådant som kan göra en explosion värre får inte ske enligt 11§ LBE. Olika slag av explosiva varor får dock förvaras tillsammans eftersom förråd dimensioneras för en viss mängd och slag av explosiv vara. Om samförvaring med explosiva varor ska göras ska ANE betraktas som ett bulksprängämne i riskgrupp 1.5. Samförvaringen regleras av MSBs föreskrifter om hantering av explosiva varor. Där anges att samhanteringsgrupperna A och B inte får förvaras tillsammans med samhanteringsgrupp D. Det innebär att exempelvis tändämnen, tändhattar eller detonerande stubin inte får samförvaras med ANE." Texten i det remissade förslagets sista stycke kan då stå kvar oförändrad.

2.3.2 Att ange invallning som det mest "uppenbara" sättet att uppfylla kraven är antagligen inte riktigt korrekt. Att skriva att "Invallning är ett enkelt sätt" vore mer korrekt enligt vår uppfattning. Det är inte alla som förstår att syftet med en invallning här är till för att skilja av ett läckage från en behållare från att komma i kontakt med innehållet i en behållare med ANE.

2.3.3 Figuren visar en uppställning där det finns en brandgardin. Vad en brandgardin är framgår dock inte. Inte heller framgår det om det är en byggnad eller ett tält. Vi anser att i figuren borde istället för brandgardin "brandteknisk avskiljning" anges. Då är det tydligare att det gäller både tält och andra byggnader även om de är tillfälliga.

2.4.1 Det är önskvärt att MSB använder de klasser och definitioner som finns i Boverkets regler så att inga missförstånd behöver uppkomma. Exempelvis kan klass A2-s1, d0 vara en lämplig klass. Den innebär obrännbart material. Särskilt bör det beaktas för permanenta byggnader där vi dessutom anser att kravet bör vara REI30 och inte enbart EI30. Detta för att konstruktionen ska vara sådan att den inte kollapsar för tidigt vid en brand.

2.4.2 En utredning om riskerna ska finnas och oavsett om avstånden i de allmänna råden klaras eller om andra åtgärder vidtas för att kunna ha kortare avstånd behöver verksamhetsutövaren visa detta.

2.5 När det gäller utrustning för brandbekämpning hänvisar vi till att börja med till svaret på föreskrifternas 2 kap 9§. Här vore det på plats att ange vad man anser behöver kunna släckas med släckutrustningen. Två pulversläckare av bästa klass (55A 233 B C) lär inte räcka till i alla lägen och många gånger är antagligen vatten i stor mängd för att kyla ANE behållare att föredra. Typ antal och storlek på släckare ska enligt vår mening fastställas i riskutredningen. Om dimensionerande risk skulle vara en däckbrand i en laddtruck får man ett annat scenario än om man får en brand i ett mindre oljespill. För en permanent byggnad kan exempelvis ett automatiskt släcksystem vara att föredra.

2.6 Angående kraven på pumpar kan det vara på sin plats att varna för mässing i pumparna då det inte ska förekomma. Många membranpumpar har mässing i material som kommer i kontakt med pumpad vätska.

Det kan finnas anledning att ge mer upplysningar om olika typer av säkerhetsutrustningar för pumpar varför vi hänvisar till det nämnda dokumentet från AEISG som har en mer fullständig översikt över pumpar och säkerhetsåtgärder.

2.7 Generellt anser inte vi att ett larm kan ersätta tillträdesskydd. Bemanning med vakter, staket, låsta dörrar och liknande är tillträdesskydd. Därför delar vi inte uppfattningen att larm skulle vara ett sätt att uppfylla kraven i LBE. Jämför man med reglerna för explosiva varor och dess tillträdesskydd skulle i detta fall minst 10 minuters motstånd mot angrepp vara behovet (bulksprängämne ska höra till begärlighetsgrad B). Sedan kan detta givetvis kompletteras med larm och väktarutryckning.

2.7.2 Kraven på "dagboksföring" är givetvis relevant, men att 1% skillnad är upptäckbart blir vi frågande till särskilt när det gäller större tankar med exempelvis 10 ton. Förlust av 100 kg ANE från en 10 tons tank kan säkert detekteras om tanken står på vågcell. Annars upptäcks antagligen inte den förlusten inom rimlig tid, kanske först när tanken töms. En nivåmätare kommer att variera mycket beroende av temperaturskillnader varför den inte är tillförlitlig på %-nivå. Vägning är då mest tillförlitligt men en dyrare lösning för företaget. Dessutom om 1% sätts som gräns och en 10 tons tank används torde inte ett svinn på hälften uppmärksammas, 50 kg. 50 kg kan bäras av en person vilket också minskar risken för upptäckt. Därför ser vi det som angeläget att hindra obehörigas åtkomst till produkterna och att då inte jämställa larm eller kameraövervakning med åtkomstsskydd för begärlighetsgrad B.

3.2 Tredje stycket: Vad menas med "inneslutas av andra behållare"? Med inneslutning i sammanhang med ANE avses oftast att ANE inte ska stängas in i en tät behållare eller liknande. Då syftet med att undvika "inneslutningen" är att kunna kontrollera behållare med förorenad ANE antar vi att MSB avser "stängas in". Vi förordar att MSB ändrar texten och byter "Inneslutas" mot exempelvis "stängas in", "placeras utan möjlighet till övervakning" eller liknande formulering.

3.3 Det ges knappt någon vägledning till när förorenad ANE kan anses vara oskadliggjord. Erfarenhetsmässigt borde spädning med vatten till 50% vara tillräckligt, alltså spädning så att volymen fördubblas. Vi anser att en sådan anvisning hör hemma i denna typ av handbok från en expertmyndighet.

4.1.2 Det blir en lite splittrad bild som MSB anger i texten, ska man skylta eller inte? AVs krav på skyltar är för arbetsplatser. Skyltning ska göras enligt AVs regler. Detta kan knappast en annan myndighet upphäva. Men är det relevant att minska på skyltningen för att förebygga obehörigt förfarande? Vi är mycket tveksamma till den formuleringen, särskilt i en handbok från en myndighet. Skyltarnas uppgift är att upplysa om kemikalierisker. I föreskrifterna om hantering av explosiva varor finns ingen sådan uppmaning, att inte skylta för att inte locka till inbrott. Det lär knappast vara nödvändigt för ANE heller. Dörrar, staket och lås har till uppgift att förebygga obehörigt förfarande med varorna. Om skyltar med fara för oxiderande ämnen och förbudsskylt för öppen eld anses vara lockande för obehöriga är mer tveksamt enligt vår uppfattning. Då är säkert en låst sprängkista minst lika lockande. Texten har knappast någon relevans och borde därmed utgå.

4.2.1 Sista stycket, att utelämnas åtgärder mot att obehöriga ska komma åt ANE i riskutredningen anser inte vi vara rätt sätt. Vi anser att utredningen mycket väl kan innehålla dessa detaljer, men med en sekretessnot rörande detaljerna. Om de utelämnas och någon i efterhand vill granska åtgärderna (polis eller åklagare) för att se om de kan bedömas som tillräckliga går inte det. Vi anser det vore bättre om MSB i sin handbok ger råd att verksamheten

kan markera vilka delar som bör förses med sekretess. Det är sedan enligt offentlighetslagstiftningen upp till den diarietförande myndigheten att avgöra vad ur en riskutredning som kan lämnas ut. Inte ens för explosivvarutillverkningen finns det motsvarande rekommendation så vi ser det som onödigt även här. Att hemlighålla delar kan tyckas vällovligt men det finns också ett ansvar hos tillståndsmyndigheten för att inte lämna ut de känsligaste delarna i en ansökan. Att i en myndighets handbok rekommendera ett sådant hemlighetshållande ser vi som en missriktad omsorg. MSB borde för att motverka detta i så fall i sin rådgivning till tillståndsmyndigheterna påpeka att detaljer rörande skydd mot obehörigas åtkomst av varorna särskilt måste prövas inför varje begäran att lämna ut tillståndshandlingar. Där kan då sökanden med sin sakkompetens hjälpa myndigheten genom att redan i ingivningen av handlingarna markera vad hen anser vara känsligt.

5.1 Sista meningen, då anmälningsförfarandet inte längre lagligt finns som krav för produkter inom LBE är det tveksamt varför en anmälan kan göras. Vad är syftet med anmälan? Är syftet att Räddningstjänsten ska få kännedom om en verksamhet trots att den inte är tillståndspliktig ser vi det som att återinföra anmälan, ett system som i lagen 2010:1011 togs bort då det inte fungerade. Texten bör utgå helt ur handboken. Om någon vill kommunicera med räddningstjänsten om hantering som inte är tillståndspliktig så finns ju ändå möjligheten oavsett vad MSB skriver. Att kalla det för anmälan leder dock tanken till det äldre systemet som lagstiftaren utmönstrade 2010. Tillståndsgränsen ska hellre vara satt så att Räddningstjänsten inte har anledning att särskilt kontrollera andra anläggningar.

Ändring av föreskrifterna i MSBFS 2010:4 om vilka varor som ska anses utgöra brandfarliga eller explosiva varor har Brandskyddsforeningen inga andra synpunkter på än att möjligen skulle %-satsen AN sänkas till 46%.

Med vänlig hälsning

Anders Bergqvist
Generalsekreterare

Åke Persson
Brandsäkerhet
Telefon: 08-5884 7501
Mobil: 070-292 7501
E-post: ake.persson@brandskyddsforeningen.se